

*Fattoumi-Lamoureux (F)
Après-Midi
Foto Thierry
Valentino*

discussie, in het geval van de video-catalogus van Herman Asselberghs. De vraag aan Herman Asselberghs om een video te maken was gebaseerd op een vertrouwen in zijn intellectuele integriteit en niet op een kennis van wat hij met dat medium allemaal zou kunnen doen. De vraag aan een filmcriticus en -theoreticus om een video te maken is een beetje vergelijkbaar met de vraag aan een beeldend kunstenaar om een tentoonstelling op te zetten (zoals b.v. Peter Greenaway in het Museum Boymans-Van Beuningen). Ik vind dit soort initiatieven bijzonder interessant, maar als het dansfestival de context is voor dit initiatief, dan heb ik daar vragen bij. Of in ieder geval wordt het een beetje vreemd als er eigenlijk maar één soortgelijk initiatief is. Ik heb vernomen dat er plannen waren voor andere gelijkaardige initiatieven, maar dat die jammer genoeg niet konden doorgaan."

Verschaffel: "Goed: de producent geeft niet alle plantjes water. Maar ook dat kan je nog eens willen ontmaskeren en achter al die keuzes kleine geschiedenissen zoeken, kortom erop uitkomen dat er geen artistieke keuzes zijn, maar heeft dat allemaal wel zin? Of je kan zoeken naar een artistiek statement en dan

blijkt een gevoeligheid, soms gevoeligheid in de voorstellingen. Maar dat is niet zomaar de keuze van Verbergt alleen. Het is in de eerste plaats de keuze van de mensen die dat soort voorstellingen maken. Wat bezielt hen, wat houdt hen bezig?"

Lesage: "Er worden ook andere dan sentimenteel- esthetiserende voorstellingen gemaakt en toch kiest Bruno uitgerekend uit dat soort voorstellingen: Mudances, Nadir, Van Reusel, Fattoumi-Lamoureux. Het kan best zijn dat Bruno houdt van dat soort van esthetiserende, gladde, zachte voorstellingen - waarin nooit iets van de grauweheid van een Fabre of een De Keersmaeker om de hoek komt kijken - maar het heeft ook iets van: "Men kan daar niet erg tegen zijn, het is wel gaaf en schoon." De meeste mensen vinden dat inderdaad schoon, Mudances bijvoorbeeld, want hun schoonheidsstandaard, dat is meestal iets als hun kapperssalon. Mudances is dan natuurlijk een ideale, 'mooie' voorstelling voor mevrouw die net van haar kapper komt: die planten op de scène, haar kapper heeft er ook in zijn salon. Fabre daarentegen, dat valt serieus tegen. Je begint geïrriteerd in je haar te krabben, je kapsel is om zeeip."

Verschaffel: "Je noemt ook Fattoumi-Lamoureux. Nu vind ik dat een esthetisme dat langs de goede kant valt. Dat was ernstig, niet sentimenteel."

T'Jonck: "Op zich vind ik de voorstelling van Mudances wel onderhoudend en leuk in elkaar gezet, zonder al te veel loze pretenties. Het probleem met die voorstelling is dat ze niet meer dan een aangename zinneprikkeling is, terwijl de uitgangspunten van een kunstfestival totaal verschillende verwachtingen opwekken."

De kracht van de scène

Verschaffel: "De scène wordt vaak uitgebuit als een metafysische ruimte waar al wat je doet 'iets heeft' door de kracht van de ruimte waarin het gebeurt. De meeste voorstellingen gaan aan de kant van die scène staan. Zo gaat Rosette De Herdt in die stilte staan, tot de hele kracht van de scène voelbaar is, en dan probeert ze met de eerste vingerbeweging die hele kracht mee te nemen. Op dat soort absolute gaat ze door. Terwijl die scène een niet actuele ruimte is die volkomen verschilt van de ruimte van het dagelijkse leven. Men kan nergens zo dansen omdat er nergens zo'n lege